

“Gezi Parkı'ndaki herkes şehir sıkıntısını, gündelik nihilizmi reddedip silkindi, kendi önceliklerini ortaya koymadan bir arada yaşıyor.”

Fatih Özgüven

Gezi, park, çark, her şey

Buraya bakın, burada, bu kara mermerin altında
Bir teneffüs daha yaşasaydı

Tabiattan tahtaya kalkacak bir çocuk gömülüdür
Devlet dersinde öldürülmüştür
Devletin ve tabiatın ortak ve yanlış sorusu şuydu:

-Maveraünnehir nehri nereye dökülür?

En arka sırada bir parmağın tek ve doğru karşılığı:

-Solgun bir halk çocukları ayaklanmasının kalbine'dir! (Ece Ayhan)

Son bir haftadır Ece Ayhan'ın dizeleri aklımdan çıkmıyor. Şiir böyle bir şey, gizli ve elzem anlamını en beklenmedik yerde bir kere, bir kere daha açıyor. Onun için belki her şeyden daha müthiş.

Son bir haftadır, 'kara mermer'ler altında yatan bir sürü çocuğun kardeşi 'bir teneffüs daha yaşamayı' başardılar, üstelik tam da 'tabiattan tahtaya kalkıp' yıldızlı pekiyi ile yerlerine oturdular. Devlet tarafından gene hırpalansalar da bu kez az zayıflatı kurtuldular. Devletin ve onun boyunduruğundaki tabiatın 'ortak ve yanlış' sorusunu altettiler, 'Maveraünnehir'in nereye döküldüğünü' gösterdiler. Artık 'solgun' da değiller.

Gezi Parkı'ndaki herkes son bir haftadır AVM melankolisini, şehir sıkıntısını, gündelik nihilizmi reddedip silkindi, orada bulunuşlarının hiçbir anında kendi önceliklerini ortaya koymadan bir arada yaşıyorlar. Ben de bütün bunları kaybettim, basbayağı hükümsüzlermiş.

Arada Diyarbakir'e gitmek zorunda olmama rağmen bir an önce İstanbul'a döndüm. Deniz gözlüğü ve göz yanması ilacından oluşan sevimli setime kavuştum. Bundan iki yıl önce Diyarbakir'e ilk gidişimde o şehrin kendine olan güveninden, yıllarca devlete kafa tutma tecrübesinin verdiği özsaygısından etkilenmiş, kendi şehrimde daha da boynu bükük dönmüştüm. Artık o kadar umutsuz değilim.

Gezi Parkı'ndaki müthiş havayı mümkün kılan gruplar arasında LGBT'lerin yerini unutmamalı. Yıllardır maruz kaldığımız 'aşlında sen sen değilsin!' dayatmalarının en vahimlerinden birini, insanın kendini kendi bedeni içinde nasıl hissettiğine dair resmi dayatmayı kıran LGBT'lerdir. Gezi Parkı'nda

parasız yiyecek içecek dağıtan LGBT köşesinin önünden geçen iki delikanlının konuşması şöyleydi: "Yahu biraz da şuradan alalım, destek olalım" dedi biri. "Orada destek gerekecek bir şey yok ki" dedi öteki haklı olarak. Gerçekten de yok, çünkü LGBT'ler yıllardır kimsenin özellikle desteğini istemeden ama bu desteği peyderpey kazanarak, haklılıklarından bir kale oluşturmadan bir cephe oluşturdular. Bu Türkiye tarihinde en çok önemseyemediğim direnişlerden biridir. Gezi Parkı, bir zamanlar çeşitli insani işlevleri arasında eşcinsel argosunda 'çark' denilen şeye de yarardı; bakışmak, görüşmek, anlaşmak için parkta gezinmek... Gezi Parkı'nda şimdi herkes 'çark'ta.

Bu yüzden ayın 7'sinde gösterime girecek olan 'Benim Çocuğum' belgeselini yapanların gösterimi bu tarihi direnişe denk getirme kararını çok iyi buluyorum. 'Bir Aile Filmi' altbaşlığına rağmen 'Benim Çocuğum' bir aile filmi ya da zor zamanda ailenin kanatları altına sığınma filmi değil. Tam tersi, 'Benim Çocuğum' gerçekte çok kırık bir mimari olan meşhur 'Türk aile yapısı'nın bozguna uğraması halinde olabilecek konu ediniyor. Hamasetin 'h'sine sığınmadan, aile denen çekirdek ve çekirdekli yapının beklenmedik durumlar karşısında nasıl fesholabileceğini anlatıyor. (Çünkü bu yapı ya da yapıntı şiddetle 'farazi'...)

'Benim Çocuğum'un verdiği iyi haber ise, eğer aileyi oluşturan koşullar yeniden tanımlanarak aşılırsa ortaya çıkan şeyin artık o eski 'şey' olmayacağı, ama kişilerin irade ve iyi niyetle oluşturdukları yeni, iyi bir birlikte var olma hali olabileceği. Yönetmen Can Candan'ın birkaç Türkiyeli aileyi -hasbelkader- oluşturan birkaç kadınla erkeği müthiş bir yumuşaklıkla kamera önüne oturtup, onlara transseksüel ya da eşcinsel çocuklara sahip olmanın ötesinde, kendilerini yepyeni, bambaşka, 'terminal' bir durumda bulan Türkiyeliler olmanın hikâyesini anlattığı 42 dakikalık ilk bölüm özellikle etkileyici... Zalim ve zor bir zamanda insani ve iyi olanı seçmeyi kabullenmenin hikâyesinin bu kadar sükûnetle, bu kadar gözyaşlarına sığınmadan anlatıldığı bir başka 42 dakika seyretmedim.

fatih.ozguven@radikal.com.tr